

22+2 poviedok na večery a noci

*Starodávne rozprávky
(najdlhšie, posledná kniha)*

R.H.

Andrew Lang
Róbert Hodoši

22+2 poviedok na večery a noci

Starodávne rozprávky.

(najdlhšie)

(posledná kniha)

ANDREW LANG
RÓBERT HODOŠI

„Chcete mať inteligentné deti?
Čítajte im rozprávky.
Chcete mať ešte inteligentnejšie deti?
Čítajte im ešte viacej rozprávok.“
(Albert Einstein)

Anotácia

24 najdlhších starodávnych rozprávok zo sveta publikovaných v Anglicku pred rokom 1910. Zhromaždil ich škótsky spisovateľ Andrew Lang (*1844, +1912). Je to výber z 12 kníh známych pod názvom The Coloured Fairy Books (Farebné rozprávkové knihy.) Dĺžka týchto najdlhších poviedok na večery a noci je od 4790 do 11 120 slov, alebo 14 až 29 strán. E-kniha obsahuje poviedky od 377. do 400. z celého súboru 400 poviedok zoradených od najkratších po najdlhšie.

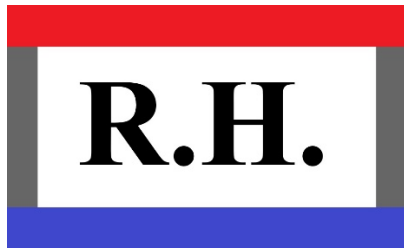
Tiráž

Titul: 22+2 poviedok na večery a noci
Podnadpis: Starodávne rozprávky, najdlhšie, posledná kniha
Autori: Andrew Lang, Róbert Hodoši, +ďalší
Editoval a zozbieral: Andrew Lang
Roky pôvodného vydania poviedok: 1889-1910
Výber zostavil, preložil a spracoval: Róbert Hodoši
Jazyková úprava: Róbert Hodoši
Vydal: Robert Hodosi, Lovce, SK
1. slovenské vydanie eKnihy: 2023
Počet strán: 444 (A5)
Počet slov: 158 tisíc

Realizované prostredníctvom www.publico.sk
Kontakt na vydavateľa: poviedky123@gmail.com

Odkaz pre audio nahrávky: www.audiolibrix.com
pod názvom sérií: Rozprávky a iné poviedky na večery a noci
(séria: 21. = Malý vojak, 22. = Majster zlodej, 23. = Kráska a zviera, a 24.
z 24 sérií = Modrý vták princ Šarmantný)

Copyright © Robert Hodosi (*1975), 2023

PDF => ISBN: 978-80-570-4720-9

(EAN: 9788057047209)

ePUB => ISBN: 978-80-570-4721-6

(EAN: 9788057047216)

MOBI => ISBN: 978-80-570-4722-3

(EAN: 9788057047223)

Obsah

Anotácia

Tiráž

Obsah

1*/ Malý vojak

ČASŤ 1. (MALÝ VOJAK).

ČASŤ 2. (MALÝ VOJAK).

2*/ Princezná Rozeta a pávy.

ČASŤ 1. (PRINCEZNÁ ROZETA A PÁVY).

ČASŤ 2. (PRINCEZNÁ ROZETA A PÁVY).

3*/ Vďačný princ

ČASŤ 1. (VĎAČNÝ PRINC).

ČASŤ 2. (VĎAČNÝ PRINC).

4*/ Aladín a čarovná lampa

ČASŤ 1. (ALADÍN A ČAROVNÁ LAMPA).

ČASŤ 2. (ALADÍN A ČAROVNÁ LAMPA).

5*/ Majster zlodej

ČASŤ 1. (MAJSTER ZLODEJ).

ČASŤ 2. (MAJSTER ZLODEJ).

6*/ Princezná chyžná

ČASŤ 1. (PRINCEZNÁ CHYŽNÁ).

ČASŤ 2. (PRINCEZNÁ CHYŽNÁ).

7*/ Hľadač pokladov

ČASŤ 1. (HLĎAČ POKLADOV).

ČASŤ 2. (HLĎAČ POKLADOV).

8*/ Úžasná ovečka

ČASŤ 1. (ÚŽASNÁ OVEČKA).

ČASŤ 2. (ÚŽASNÁ OVEČKA)

9* / Bosorka a jej služobník

ČASŤ 1. (BOSORKA A JEJ SLUŽOBNÍK)

ČASŤ 2. (BOSORKA A JEJ SLUŽOBNÍK)

10* / Žaba a Levia víla

ČASŤ 1. (ŽABA A LEVIA VÍLA)

ČASŤ 2. (ŽABA A LEVIA VÍLA)

11* / Princezná a veľvyslanec

ČASŤ 1. (PRINCEZNÁ A VEĽVYSLANEC)

ČASŤ 2. (PRINCEZNÁ A VEĽVYSLANEC)

12* / Biela laň

ČASŤ 1. (BIELA LAŇ)

ČASŤ 2. (BIELA LAŇ)

13* / Biela mačka

ČASŤ 1. (BIELA MAČKA)

ČASŤ 2. (BIELA MAČKA)

14* / Kučierko a Kapustná stonka

ČASŤ 1. (KUČIERKO A KAPUSTNÁ STONKA)

ČASŤ 2. (KUČIERKO A KAPUSTNÁ STONKA)

ČASŤ 3. (KUČIERKO A KAPUSTNÁ STONKA)

15* / Dlhonosý trpaslík

ČASŤ 1. (DLHONOSÝ TRPASLÍK)

ČASŤ 2. (DLHONOSÝ TRPASLÍK)

ČASŤ 3. (DLHONOSÝ TRPASLÍK)

16* / Cesta do Liliputu

1. Kapitola (Cesta do Liliputu)

2. Kapitola (Cesta do Liliputu)

3. Kapitola (Cesta do Liliputu)

4. Kapitola (Cesta do Liliputu).

5. Kapitola (Cesta do Liliputu).

17* / Kráska a zvierá

ČASŤ 1. (KRÁSKA A ZVIERA)

ČASŤ 2. (KRÁSKA A ZVIERA)

ČASŤ 3. (KRÁSKA A ZVIERA)

18* / Princ Peter a čarovná voda

ČASŤ 1. (PRINC PETER A ČAROVNÁ VODA)

ČASŤ 2. (PRINC PETER A ČAROVNÁ VODA)

ČASŤ 3. (PRINC PETER A ČAROVNÁ VODA)

19* / Princezná Bellissima a trpaslík

ČASŤ 1. (PRINCEZNÁ BELLISSIMA A TRPASLÍK)

ČASŤ 2. (PRINCEZNÁ BELLISSIMA A TRPASLÍK)

ČASŤ 3. (PRINCEZNÁ BELLISSIMA A TRPASLÍK)

20* / Modrý vták, princ Šarmantný

ČASŤ 1. (MODRÝ VTÁK, PRINC ŠARMANTNÝ)

ČASŤ 2. (MODRÝ VTÁK, PRINC ŠARMANTNÝ)

ČASŤ 3. (MODRÝ VTÁK, PRINC ŠARMANTNÝ)

21* / Srdce z ľadu a princ Minikin

ČASŤ 1. (SRDCE Z ĽADU A PRINC MINIKIN)

ČASŤ 2. (SRDCE Z ĽADU A PRINC MINIKIN)

ČASŤ 3. (SRDCE Z ĽADU A PRINC MINIKIN)

22* / Princ Ahmed a víla Paribana

ČASŤ 1. (PRINC AHMED A VÍLA PARIBANA)

ČASŤ 2. (PRINC AHMED A VÍLA PARIBANA)

ČASŤ 3. (PRINC AHMED A VÍLA PARIBANA)

23* / 1. bonus / Príbeh troch synov z Konštantínopolu

ČASŤ 1. (PRÍBEH TROCH SYNOV Z KONŠTANTÍNOPOLU)

ČASŤ 2. (PRÍBEH TROCH SYNOV Z KONŠTANTÍNOPOLU).

ČASŤ 3. (PRÍBEH KRÁSNYCH SIRKASIÁNOK).

ČASŤ 4. (PRÍBEH TROCH SYNOV Z KONŠTANTÍNOPOLU).

24* / 2. bonus / Čo ruža urobila cyprusu

ČASŤ 1. (ČO RUŽA UROBILA CYPRUSU).

ČASŤ 2. (ČO RUŽA UROBILA CYPRUSU).

ČASŤ 3. (ČO RUŽA UROBILA CYPRUSU).

ČASŤ 4. (ČO RUŽA UROBILA CYPRUSU).

KONIEC

1*/ Malý vojak

Charles Deulin (šárl delan)

377. audio nahrávka zo 400

francúzska poviedka, počet slov – 4790

ČASŤ 1. (MALÝ VOJAK)

I. kapitola

Kedysi dávno žil raz jeden malý vojačik, ktorý práve išiel z vojny rovno domov. Bol to statočný malý chlapík. V žiadnej z bitiek nestratil ani jednu ruku či nohu. Boje sa skončili a armádu rozpustili. On sa musel vrátiť do dediny, v ktorej sa narodil.

Vojak sa volal Jano, ale pre nejakú príčinu ho volali Kráľovič. Prečo to bolo tak, nikto nevedel, ale všetci ho poznali pod touto prezývkou.

Keďže už nemal rodičov nažive, nemal ho kto doma privítať. Nuž sa teda veľmi neponáhľal. Potichu si vykračoval svojou cestou. Cestovný batoh mal prehodený cez plece a šablú opásanú okolo pása. Po istom čase si znova chcel zapáliť trochu tabaku vo svojej fajke. No nemohol nájsť svoju zápalkovú škatuľku. Veľmi ho to nahnevalo.

Po tomto zistení prešiel istú vzdialenosť, čoby kameňom dohodil, a vtedy si všimol medzi stromami žiariace svetlo. Išiel rovno k nemu. Keď prišiel bližšie, zbadal pred sebou starý zámok. Vstupná brána na ňom bola otvorená.

Malý vojak vošiel na nádvorie. Cez okno nazrel dnu do veľkej haly, kde horel v krbe veľký oheň. Vložil si svoju fajku do vrečka a jemne zaklopal. Zdvorilo sa opýtal:

„Dali by ste mi niekto oheň?“

Chvíľu čakal, potom zaklopal znovu. Tentokrát hlasnejšie. Ale zvnútra neprichádzala žiadna odpoveď. Pomaly otvoril dvere a vstúpil dnu. Veľká hala bola prázdna. Namieril si to rovno ku kozubu. Uchopil kliešte na uhlie, zohol sa a hľadal v ohnisku žeravý uhlík, ktorým si chcel pripáliť fajku. Keď zrazu sa z ohňa vynoril rovno pred jeho tvárou obrovský had.

Ten had mal tvár krásnej ženy, čo bolo veľmi zvláštne.

Pri takom neočakávanom obraze by sa mnoho ľudí otočilo, vzalo nohy na plecia a utekalo preč ako o život. Ale malý vojak, hoci bol naozaj dosť malý, mal srdce skutočného vojaka. Len urobil jeden krok späť a siahol po meči.

„Netas svoj meč,“ zvolala hadia žena. „Čakala som ťa, lebo to si ty, kto ma má vyslobodiť.“

„Kto si?“

„Volám sa Ľubica. Som dcéra kráľa Beneluxu. Oslobod' ma, zosobášim sa s tebou a navždy ťa urobím šťastným.“

Niekomu by sa nepáčilo, aby súhlasil s tým, že ho urobí šťastným had so ženskou hlavou, ale Kráľovič nemal pred tým strach. Z Ľubiciných očí naňho sálalo dobrotivé, čarovné okúzlenie. Pozerala naňho ako had, ktorý sleduje malé vtáča. Jej oči boli krásne zelené. Neboli okrúhle, ako má mačka, ale mali tvar mandlí. Vyžarovali zvláštne jasné svetlo. Jej zlatisté vlasy sa vznášali vo vzduchu na jej hlave. Zdali sa byť žiarivé a ligotavé. Tvár mala nádhernú ako anjel, hoci jej telo bolo len hadie.

„Čo mám urobiť?“ spýtal sa Kráľovič.

„Otvor tamtie dvere. Ocitneš sa v galérii, na konci ktorej sú dvere. Tie vedú do izby, v ktorej je jedna skriňa. V nej sa nachádza taká dlhá blúza, tunika. Musíš mi ju priniesť naspäť.“

Malý vojak sa smelo podujal na danú úlohu. Bezpečne prešiel cez celú galériu. Ale keď vošiel do izby za ňou, v prítmí uvidel, ako sa mu vo vzduchu vyhrážalo osem rúk na úrovni tvári a snažilo sa ho uderiť. Komu patrili, nevedel, videl len ruky.

Zohol sa popod udierajúce ruky a údery im vracal svojimi päťami. Keď sa dostal ku skrini, otvoril ju a vzal tuniku. Priniesol ju späť do prvej izby.

„Hups!“ a plamene sa rozišli. Ľubica bola zrazu ženou od hlavy až do pol pása. Vzala tuniku a obliekla si ju. Bola to nádherná tunika z oranžového zamatu. Bola vyšívaná a ozdobená perlami. Ale jej krk bol belší než perly.

„To nie je všetko,“ povedala. „Choď znovu do galérie. Tam vystúp hore po schodisku, ktoré je naľavo, a v druhej izbe na prvom poschodí nájdeš ďalšiu skriňu. V nej sa nachádza moja sukňa. Prines mi ju.“

Kráľovič urobil, ako mu nakázala. Ale ako vošiel do izby, uvidel nielen ruky, ale i ramená. Každá ruka držala obrovskú palicu a útočili naňho. Okamžite vytasil svoj meč. Rázne sa predral cez nebezpečenstvo, ktoré naňho cíhalo, a neutŕžil skoro žiadnu ranu.

Priniesol späť sukňu, ktorá bola z modrého hodvábu ako nebo v Španielsku.

„Tu je tá sukňa,“ povedal Jano a hadia žena sa pred ním objavila. Teraz bola ženou od hlavy až po kolená.

„Teraz chcem už len moje topánky a pančuchy,“ povedala. „Chod' a prines ich zo skrine na druhom poschodí.“

Malý vojak odišiel na druhé poschodie. Ocitol sa tam medzi ôsmimi škriatkami. Všetci boli ozbrojení veľkými kladivami. Z ich očí šľahali plamene. Tentokrát zastal na prahu dverí. „Môj meč tu nemá žiaden úžitok,“ pomyslel si. „Títo úbožiaci by ho zlomili na dvoje ako sklo. Ak nedokážem rýchlo niečo vymyslieť, tak som mŕtvy muž.“ V danom momente upriamil svoj zrak na dvere, ktoré boli vyrobené z dubu. Boli hrubé a ťažké. Vytiahol ich z pántov, zdvihol nad hlavu a hodil ich na malých škriatkov, ktorých nimi zadlával. Potom zobral topánky a pančuchy a priniesol ich Ľubici. Tá si ich nasadila a zrazu z nej bola úplná žena.

Keď už mala na sebe biele hodvábne pančuchy a malé modré topánky ozdobené rubínmi, povedala svojmu osloboditeľovi: „Teraz musíš odísť preč a nikdy sa sem nesmieš vrátiť, nezáleží na tom, čo sa stane. Tu je peňaženka s dvesto dukátmi. V noci sa vyspi v hostinci na okraji lesa. Vstaň skoro za úsvitu. O deviatej hodine ráno pôjdem okolo vo svojom voze a vyzdvihnem ťa.“ „Prečo nemôžeme ísť teraz?“ spýtal sa malý vojak. „Pretože ešte nie je ten správny čas,“ odpovedala princezná. „Ale najskôr si vypi na moje zdravie z tohto pohára na víno,“ a ako hovorila, naplnila krištáľový pohár tekutinou zlatistej farby.

Jano to vypil, zapálil si svoju fajku a odišiel.

II. kapitola

Keď prišiel do hostinca, si objednal večeru. Avšak skoro nato ako začal jesť, sa zrazu cítil byť veľmi ospalý. „Musím byť oveľa unavenejší, ako som si myslel,“ povedal si len tak pre seba. Potom povedal hostinskej, aby ho určite zobudila ráno o ôsmej hodine. A spokojne si išiel ľahnúť do izby.

Celú noc spal mŕtvolným spánkom ako zabitý. O ôsmej hodine ho prišli zobudiť. Budili ho trikrát, ale on stále spal ako zarezaný. Tak si napokon povedali, že je to zbytočné a že ho nechajú v pokoji spať ďalej.

Hodiny odbíjali poludnie. Jano sa pomaly prebúdzal. Keď si všimol, že slnko je vysoko na oblohe, vyskočil z postele a rýchlo sa obliekol. Zbehol dolu schodmi a spytoval sa hostinskej, že či ho náhodou niekto nehládal.

„Ale áno, bola tu jedna krásna princezná,“ odpovedala mu hostinská. „Prišla na koči, čo bol celý zo zlata. Nechala tu túto kyticu a odkaz, že zajtra ráno o ôsmej sa tu znovu zastaví.“

Malý vojak bol celý rozhorčený, ale snažil sa upokojiť pri pohľade na kyticu z farebných slamienok.

„To je kvet na znak toho, že ma stále miluje,“ pomyslel si. Zabudol pritom, že je to zároveň i kvet smrti.

Keď prišla noc, spal s prižmúrenými očami. Vyskočil z postele asi dvadsaťkrát za hodinu. Keď vtáky začali spievať, už sa nemohol dlhšie zdržať v posteli od nedočkavosti. Cez okno sa vyštveral na konáre veľkého citrónovníka, ktorý stál vedľa hostinca. Tam sa usadil a v polospánku sledoval kyticu, až napokon tuho zaspal.

Akonáhle tuho zaspal, nič ho nevedelo zobudiť, ani spev vtákov, ani hrkot zlatého koča s Ľubicou. Nezobudil ho ani krik volajúcej hostinskej, ktorá ho hľadala všade, kde si len vedela predstaviť.

Hodiny odbíjali poludnie. Veľmi ho zarmútilo, keď videl ako prestierajú na obed, až ho srdce zaboľelo.

„Prišla sem princezná i dnes?“ spýtal sa.

„Áno, naozaj, prišla. Nechala tu túto kvetinkovú šatku pre teba. Povedala, že zajtra príde o siedmej hodine, ale že to bude už poslednýkrát.“

„Musím byť začarovaný,“ pomyslel si malý vojak. Potom zobral šatku, ktorá veľmi zvláštne voňala. Uviazal si ju okolo ľavého zápästia. Pomyslel si, že aby nezaspal, najlepšie bude, ak si do postele túto noc vôbec neľahne. Tak zaplatil svoj účet a za posledné peniaze si kúpil koňa. Keď nadišiel večer, vysadol na koňa pred vchodom do hostinca a bol rozhodnutý, že tam tak prečká celú noc.

Ako sa noc míňala privoniaval si ku svojej šatke, ktorá sladko voňala. Až bol z toho taký omámený, že zaspal koňovi na šiji. A takto spolu s koňom obaja celú noc zvučne chrápali.

Keď prišla princezná, snažili sa ho zobudiť. Triasli ním, kričali naňho, dokonca ho zopárkrát i uderili, ale úplne zbytočne. Podarilo sa im ho prebudiť, až keď bol koč už veľmi ďaleko.

Jano rýchlo popchol svojho koňa a z plného hrdla kričal za vozom: „Zastavte! Zastavte!“ ale koč sa rútil stále rýchlo dopredu, ďalej a ďalej. Cválal za ním celý deň i noc, ale ani o kúsok sa k nemu nepriblížil.

Tak prešli mnoho dedín a miest. Napokon prišli až k moru. Jano si pomyslel, že tu musí koč zastať. Lenže čuduj sa svete! Ten si to valil ďalej krížom po mori, ako keby šiel po pevnej zemi. Kôň priniesol malého vojaka bezpečne až k pobrežiu, kde klesol od únavy na zem. Jano si sadol vedľa

neho a pozeral, ako sa mu v diaľke stráca koč rovno pred očami za horizontom.

III. kapitola

Malý vojak dal dohromady svojho ducha a odvalu a pokračoval ďalej pozdĺž pobrežia. Snažil sa nájsť nejakú loďku, v ktorej by sa mohol plaviť za svojou princeznou. Avšak žiadnu sa mu nepodarilo nájsť. Napokon, celý unavený a hladný, si sadol na schody pred jednou rybárskou chatkou. V nej sa nachádzalo mladé dievča, ktoré opravovalo rybársku sieť. Keď ho dievčina zbadala, pozvala ho dovnútra. Ponúkla ho pohárom vína a vyprášanou rybou. Jano sa do sýtosti najedol a napil. Po dlhom čase bol spokojný. Rozpovedal svoje dobrodružstvá malej rybárke. Ona bola veľmi pekná a jej pleť bola biela ako hrud' čajky. Preto ju ľudia na okolí volali Biela čajka. On však o nej veľmi nepremýšľal, stále sníval o svojej princeznej so zelenými očami.

Keď dorozprával svoj príbeh, rybárka pocítila nad ním lútosť a povedala mu:

„Minulý týždeň, keď som rybárčila, do mojej siete sa zrazu zachytilo niečo veľmi ťažké. Vytiahla som to na loď. Bola to veľká medená váza s oloveným vrchnákom. Priniesla som ju domov a položila na oheň. Keď sa vrchnák zahrial, váza sa dala zľahka nožom otvoriť. Bolo v nej vrečko s päťdesiatimi korunami a hodvábnym plášťom. Veľkým plášťom som si pokryla posteľ a peniaze som si odložila ako svoje veno na sobáš. Ale môžeš si ich zobrať. Chod' do najbližšieho prístavu. Nájdi tam loď, ktorá sa bude plaviť do Beneluxu. Keď sa z teba stane kráľ, prines mi naspäť tých päťdesiat korún.“

Kráľovič jej odpovedal: „Keď budem kráľom Beneluxu, urobím ťa dvornou dámou kráľovnej, lebo ty si taká pekná, ako nádherná. Tak teda zbohom zatiaľ,“ povedal a rozišli sa. Biela čajka išla rybárčiť. On si omotal plášť okolo seba a ľahol si v ňom na kope sena. Chcel si odpočinúť. Myslel pritom na rôzne veci, až napokon zvolal: „Ó, ako si len želám, aby som bol v hlavnom meste Beneluxu!“

IV. kapitola

V momente sa malý vojak ocitol stáť pred nádherným palácom. Pretrel si neveriacky oči a uštipol sa. Keď sa uistil, že sa mu to nesníva, spýtal sa

muža, ktorý stál pred bránou: „Kde som teraz?“

„Kdeže si? A či nevidíš? Samozrejme že pred kráľovským palácom.“

„Ktorého kráľa?“

„Predsa kráľa Beneluxu!“ odpovedal muž a smial sa nad ním. Predpokladal, že sa rozpráva s nejakým pomätencom.

Pre Jana to bolo veľmi zvláštne. Ale keďže bol čestný človek, hneď rozmýšľal nad tým, ako vráti veľký plášť a mešec peňazí Bielej čajke, aby si nemyslela, že ju len hlúpo okradol. Vtedy si pomyslel, že plášť musí mať v sebe nejakú zázračnú moc, ktorá umožňuje jeho nositeľovi premiestniť sa z jedného miesta na druhé na želanie. Aby sa o tom presvedčil, zaželel si, aby bol v najlepšom hostinci v meste. Okamžite sa tam ocitol.

Veľmi udivený týmto objavom si objednal večeru. Bolo už dosť neskoro na to, aby navštívil kráľa, tak sa rozhodol, že tam prenocuje.

Nasledujúci deň, keď sa zobudil, uvidel, že všetky domy sú ozdobené a ovešané vencami z kvetov. Všade viali vlajky a v každom kostole zvonili zvony. Malý vojak zisťoval, že čo je to za hluk vonku. Povedali mu, že kráľova krásna dcéra, princezná Ľubica, sa našla a chystá sa s veľkou slávnosťou prísť naspäť na zámok. „To mi práve vyhovuje,“ pomyslel si Kráľovič. „Postavím sa pri bránu a uvidím, či ma spozná.“

Sotva mal čas sa obliecť, keď zlatý koč s Ľubicou prešiel okolo. Mala na hlave zlatú kráľovskú korunu a kráľ a kráľovná sedeli po jej boku. Náhodou jej zrak padol na malého vojaka. Celá zbledla od prekvapenia a otočila svoju hlavu opačným smerom.

„Či ma nespoznala?“ spytoval sa seba malý vojak. „Alebo bola taká nahnevaná, že som zmeškal naše stretnutie?“ Potom nasledoval dav ľudí až do paláca. Keď prišiel pri bránu paláca, povedal strážcom, že to bol on, kto oslobodil princeznú, a že si želá preto hovoriť s kráľom. Ale čím viacej hovoril, tým viacej ho považovali za pomäteného. Vôbec mu nedovolili vstúpiť na kráľovský dvor. Malý vojak bol od zúrivosti celý bez seba. Cítil, že si potrebuje zapáliť tabak z fajky, aby mohol relaxovať. Vošiel do krčmy a objednal si krígel' piva. „To všetko pre túto mizernú, starú vojenskú helmu,“ pomyslel si. „Keby som len mal dostatok peňazí, aby som sa mohol veľkolepo vyobliekať ako lordi na kráľovskom dvore. Ale čo s tým narobím? Mám tu len zvyšok z tých päťdesiatich korún, ktoré mi dala Biela čajka.“

Vytiahol mešec, aby spočítal, koľko mu ešte zostalo. Napočítal presne päťdesiat korún.

„Biela čajka sa musela pomýliť,“ pomyslel si a zaplatil za svoje pivo. Potom znovu spočítal svoje peniaze a zase napočítal presne päťdesiat korún. Vybral z mešca päť korún, ale v mešci bolo stále päťdesiat. Vyprázdnil mešec na stôl a zavrel ho. Keď ho opäť otvoril, znovu v ňom napočítal presne päťdesiat korún!

Vtedy ho napadol úžasný plán. Bol rozhodnutý ísť za kráľovským krajčírom a staviteľom kočiarov.

Krajčírovi rozkázal, aby mu urobil sako a vestu z modrého zamatu ozdobeného perlami. Staviteľovi kočiarov rozkázal vyrobiť zlatý koč, presne taký istý, ako mala princezná Ľubica. Že ak sa dostatočne rýchlo poponáhľajú, tak im zaplatí dvojnásobok.

O niekoľko dní nato sa malý vojak vozil po meste vo svojom kočiari, ktorý ťahalo šesť bielych koní. Mal štyroch lokajov, ktorí boli bohato oblečení a stáli za ním na koči. Vo vnútri sedel Jano. Bol oblečený v modrom zamatovom obleku. V ruke mal kyticu slamienok a na zápästí mal uviazanú šatku. Dva razy sa prešiel po meste a hádzal peniaze napravo i naľavo. Keď prešiel po tretíkrát pod oknami paláca, všimol si, ako Ľubica nadvihla záclonu a pozrela naňho.

V. kapitola

Nasledujúci deň všetci v celom meste hovorili len o bohatom lordovi, ktorý sa vozil po okolí a rozdával ľuďom peniaze. Reči o ňom sa dostali až na kráľovský dvor. Kráľovná bola veľmi zvedavá na tohto báječného princa.

„Nuž, dobre teda,“ povedal kráľ, „pozveme ho k nám. Nech si so mnou zahrá karty.“

Tentokrát sa Kráľovič neoneskoril na svoje stretnutie. Prišiel načas.

Kráľ rozkázal doniesť karty. Sadli si za stôl a začali hrať. Hrali šesť hier. Jano zakaždým prehral. Stávka bola vždy rovnaká – päťdesiat korún. Zakaždým vyprázdnil celý mešec, ktorý sa v danom momente hneď odznova naplnil.

Ako sa to stalo po šiestykrát, kráľ vyhlásil: „To je úžasné!“

Kráľovná zvolala: „To je priam neuveriteľné!“

A princezná riekla: „To je až ohromujúce!“

„Nie až také ohromujúce,“ odpovedal malý vojak, „ako tvoja premena na hada.“

„Ticho!“ prerušil ho kráľ, ktorý nemal rád danú tému.

„Hovorím o tom len preto,“ povedal Jano, „lebo ja som ten, kto vám vyslobodil vašu dcéru od zlovestných škriatkov a ktorému sľúbila, že sa s ním zosobáši.“

„Je to pravda?“ spýtal sa kráľ princeznej.

„Áno, je to úplná pravda,“ odpovedala Ľubica. „Ale ja som mu povedala, aby bol pripravený ísť so mnou, keď budem prechádzať okolo hostinca v mojom kočiari. Trikrát som tak spravila, ale spal takým hlbokým spánkom, že sa ho vôbec nepodarilo zobudiť.“

„Ako sa voláš?“ spýtal sa kráľ, „a kto vlastne si?“

„Volám sa Jano. Som vojak a môj otec bol prievozník na lodi.“

„Vôbec nie si hodný mojej dcéry. Avšak ak nám dáš svoj mešec, môžeš si ju vziať za manželku.“

„Ten mešec mi nepatrí. Preto sa ho nemôžem vzdať.“

„Ale určite mi ho môžeš požičať do svadby,“ povedala princezná a hodila naňho jeden z tých svojich pohľadov, ktorým nevedel vojak odolať.

„A to bude kedy?“

„Na Veľkú noc,“ odpovedal panovník.

„Alebo keď bude Mesiac modrý a z neba budú padať pečené holuby!“ zašepkala princezná. Ale Kráľovič ju nepočul. A tak jej požičal zázračný mešec.

Nasledujúci večer prišiel pozrieť kráľa, aby si zahráli hádzanie kruhov na kolíky a aby mohol dvoriť princeznej. Ale dvorná stráž mu povedala, že kráľ odišiel na vidiek vybrať rentu. Ďalší večer mu povedali to isté. Nuž sa chcel rozprávať s kráľovnou, ale že tá má migrénu, že ju veľmi bolí hlava. Keď sa to zopakovalo päť alebo šesťkrát, dovtípil sa, že si z neho robia žarty.

„Toto nie je správanie, ktoré prináleží kráľovi,“ pomyslel si Jano. „Naničhodník jeden!“ a vtedy si zrazu pomyslel na svoj červený čarovný plášť.

„Ach, aký som len hlupák!“ povedal. „Samozrejme že sa môžem dostať s týmto plášťom kdekoľvek len chcem.“

Toho večera bol pred palácom. Obliekol si svoj červený plášť. Na prvom poschodí paláca uvidel svetlo. Na záclonách bolo vidno tieň princeznej.

„Želám si, aby som bol v izbe princeznej Ľubici,“ povedal a v momente tam aj bol.

Kráľova dcéra sedela za stolom a počítala peniaze, ktoré vyprázdňovala z bezodného mešca.

„Osemstopäťdesiat, deväťsto, deväťstopäťdesiat,...“

„Tisíc,“ dokončil Jano. „Pekný večer prajem!“

Princezná vyskočila od stola a zvolala: „Ty si tu?! Čo tu robíš? Ihneď odíď, lebo inak zavolám strážcov!“

„Prišiel som,“ povedal Kráľovič, „aby som ti pripomenul, že o dva dni je Veľká noc a je najvyšší čas myslieť na náš sobáš.“

Ľubica vybuchla v smiech. „Náš sobáš? Skutočne si taký pochabý, že veríš tomu, že dcéra kráľa Beneluxu sa vydá za syna prievozníka?“

„Tak mi vráť mešec,“ povedal Jano.

„Nikdy,“ povedala princezná a pomaly si ho vložila do svojho vrecka na šatách.

„Ako si želáš,“ povedal malý vojak. „Ten sa smeje najlepšie, kto sa smeje naposledy,“ a vzal princeznú do náručia. „Želám si, aby sme boli na konci sveta!“ a behom chvíľky tam aj boli. Stále držal princeznú v náručí.

„Uf!“ povedal Jano. Jemne ju položil pri kmeň stromu. „Nikdy predtým som neprešiel takú dlhú cestu. Čo povieš, madam?“ Princezná pochopila, že nie je čas na žarty. Tak neodpovedala. Okrem toho ešte stále mala z rýchlej cesty závrata a nebola úplne späť pri svojich zmysloch.

ČASŤ 2. (MALÝ VOJAK)

VI. kapitola

Kráľ Beneluxu nebol veľmi poctivý človek a jeho dcéra bola presne taká istá. A to bol dôvod, prečo bola zmenená na hada. Bolo predpovedané, že ju zachráni malý vojak, za ktorého sa potom bude musieť vydať. Len vtedy sa tak nemalo stať, ak by sa malý vojak nedostavil na určené miesto stretnutia trikrát za sebou. Prefíkaná princezná si teda na to vymyslela plán.

Víno, ktoré dala Janovi vypiť na zámku škriatkov, kytica slamienok a šatka, všetky tieto veci mali v sebe omamné látky spôsobujúce hlboký, dlhotrvajúci spánok. A Janovi aj spôsobili veľmi dlhý a hlboký spánok.

Avšak ani v túto kritickú chvíľku Ľubica nestratila svoju hlavu.

„Myslela som si, že si len pouličný bitkár,“ povedala svojím lichotivým hlasom, „ale prišla som na to, že si mocnejší než hocikaký kráľ. Tu je tvoj mešec. Ešte stále máš moju šatku a kyticu slamienok?“

„Áno, tu sú,“ povedal Kráľovič. Veľmi ho potešil jej prívetivý tón hlasu. Vytiahol z náprsného vrecka aj kyticu, aj šatku. Ľubica mu pripevnila kyticu

na saku pri gombík a šatku mu uviazala okolo zápästia. „Teraz,“ povedala, „si môj pán a vládca. Vezmem si ťa za manžela, aby som ťa potešila.“

„Si milšia, než som očakával,“ povedal Jano. „Pri mne nikdy nebudeš nešťastná, lebo ťa milujem.“

„Nuž teda, môj malý manžel, povedz mi, ako sa ti podarilo ma tak rýchlo priniesť až na koniec sveta?“

Malý vojak sa poškriabal na čele. Pomyslel si: „Skutočne sa mieni so mnou zosobášiť alebo sa ma snaží zase len oklamať?“

Ale Ľubica zopakovala: „Povedz že mi. Nepovieš?“ Prihovorila sa mu takým nežným hlasom, že nevedel, ako jej má odolať.

„Napokon,“ pomyslel si, „čo na tom záleží, ak jej poviem tajomstvo, pokiaľ jej nedám zázračný plášť?“ A prezradil jej čaro červeného plášťa.

„Och drahý, aká som unavená!“ povzdychla si Ľubica. „Nemyslíš si, že by sme si mali trochu pospať? A potom sa porozprávame o našich ďalších plánoch.“

Vystrela sa na tráve a Kráľovič urobil to isté. Hlavu si položil na ľavé rameno, kde mal uviazanú šatku. Tá ho zase omámila výraznou vôňou a tuho zaspal hlbokým spánkom.

Ľubica ho sledovala jedným okom. Keď začal zvučne chrápať, vyzliekla mu čarovný plášť, zobrala mu z vrecka mešec s peniazmi a vložila si ho do svojho. Obliekla si červený plášť a povedala: „Želám si, aby som bola vo svojej vlastnej izbe.“ A hneď sa tak i stalo.

VII. kapitola

Keď sa Jano po dvadsiatich štyroch hodinách prebral, od zúrivosti skoro zošalel. Zase bol oklamáný. Tento raz nemal ani mešec, ani plášť, a dokonca ani princeznú. Trhal sa za vlasy, udieral sa do hrude, pošliapal kyticu a šatku roztrhal skoro až na atómy.

Okrem toho bol veľmi hladný a nemal čo jesť.

Myslel na všetky pekné veci, ktoré mu povedala jeho stará mama, ešte keď bol malý, ale nič z toho mu nepomohlo. Bol celý zúfalý. Vtom zrazu pozrel na strom, pod ktorým spal. Bola to slivka, ktorá bola priam obsypaná slivkami sfarbenými dožltá až dozlatista.

„Podme na slivky,“ pomyslel si. „Každá záchrana na prežitie je férová vo vojne.“

Vyštváral sa na strom a začal náhlivo jesť. Ale sotva prehltol dve slivky, keď tu, k jeho hrôze, pocítil, ako mu niečo rastie na čele. Chytil sa tam rukou a zistil, že mu tam narástli dva rohy. Zoskočil zo stromu a bežal k prúdu rieky, ktorý tiekol nablízku. Bohužiaľ, bolo to tak! Na hlave mal dva rohy, na ktoré by mohla byť hrdá akurát koza.

Vtedy ho odvaha opustila.

„Ako keby to nebolo dosť,“ povedal. „Zlomyselná princezná ma podviedla. A teraz, ešte i čert mi požičal svoje rohy. Akú peknú postavu by som mal, keby som len zostal vo svete!“

Ale hladný bol stále. Nešťastie sa mu už stalo. Vyštváral sa smelo na druhý strom. Tam rástli krásne, dozelená sfarbené slivky. Dve z nich zjedol. A čuduj sa svete! Rohy na jeho hlave mu v momente zmizli. Malý vojak bol od veľkého prekvapenia užasnutý. Prišiel k záveru, že sa netreba oddávať zúfalstvu príliš skoro. Keď dojedol, zrazu dostal nápad.

„Možnože,“ premýšľal, „tieto pekné malé slivky mi pomôžu získať naspäť mešec aj plášť a oslobodím svoje srdce od túžby po princeznej. Ona už má oči ako srnka. Zaslúži si mať i rohy. Vsadil by som všetky peniaze, len aby sa mi to podarilo a prestal ju chcieť za manželku. Rohatá dievčina v žiadnom prípade nie je pekná na pohľad.“ Z vrbových prútov uplietol košík a vložil doň opatrne oba druhy sliviek. Potom statočne kráčal po mnoho dní. Našťastie mu cestu neskrížila ani divá zver, ani žiadni divosi. Neobával sa ničoho. Len aby mu slivky nezahnili, čo sa však vôbec nestalo.

Napokon prišiel do civilizovanej krajiny. Predal nejaké drahokamy, ktoré mal stále u seba, a vybral sa na dlhú plavbu do Beneluxu. Na konci roka a jedného dňa sa mu napokon podarilo prísť do tohto kráľovstva.

VIII. kapitola

Nasledujúci deň si nasadil falošnú bradu a obliekol sa ako predajca ovocia. Priniesol si malý stôl a položil ho pri dvere do kostola. Opatrne prestrel jemnú bielu plachtu na stôl a poukladal na ňu svoje slivky, ktoré vyzerali ako chutné Mirabelky, ktoré boli čerstvo natrhané. Keď uvidel princeznú vychádzať z kostola, začal vyvolávať so zmeneným hlasom: „Čerstvé slivky! Chutné slivky! Nádherné ovocie!“

„Koľko stoja?“ spýtala sa princezná.

„Jedna po päťdesiat korún.“

„Päťdesiat korún! Ale čo je na nich také vzácne? Zmúdrie sa z nich alebo pridajú na kráse?“

„Ony nezlepšia to, čo je už dokonalé, krásna princezná. Ale stále pridajú niečo navyše.“

Nuž na kotúlajúcom sa kameni sa nezhromaždí mach, ale skôr sa ten kameň ligotavo vybrúsi. Mesiace, ktoré strávil Jano túlaním sa po svete, nevyšli nazmar. A taký kompliment, ktorý Ľubici vystrúhal, jej zalichotil.

„Tak čo pridajú?“ spýtala sa s úsmevom.

„Uvidíte sama, krásna princezná. Keď ich ochutnáte, budete prekvapená.“

Ľubicina zvedavosť vzrástla. Vytiahla mešec a vysypala toľkokrát päťdesiat korún z neho, koľko bolo sliviek v košíku. Malý vojak sa ledva zdržal, aby jej nezobral celý mešec z ruky a nenazval ju zlodejom.

Slivky sa predali. Všetky kúpila princezná. Jano zatvoril obchod a zhodil falošnú bradu. Zmenil hostinec a zostal potichu. Čakal, čo sa bude diať.

Hneď ako prišla princezná do svojej izby v paláci, zvolala: „Podme sa pozrieť, čo môžu tieto slivky pridať mojej kráse.“ Odložila si plášť, dve slivky si hodila s chuťou do úst a zjedla.

Nasledovala hrôza a strach. Prišlo neblahé prekvapenie. Zrazu pocítila, ako jej niečo rastie na čele. Rýchlo bežala k zrkadlu. Vydala zo seba prenikavý vreskot a plač.

„Rohy! Tak to je to, čo mi sľúbil? Rýchlo treba nájsť predavača sliviek a priniesť ho sem! Nech mu odrežú nos i uši! Nech ho usmažia na malom ohni zaživa a jeho popol nech je roztrúsený vo vetre! Och, zomriem od hanby a zúfalstva!“

Dvorné dámy k nej hneď pribehli. Snažili sa tie rohy vytiahnuť, ale len jej privodili veľkú bolesť hlavy. Bolo to úplne zbytočné.

Kráľ vyslal hlásateľa po svojom kráľovstve, že dá ruku princeznej hocikomu, kto ju zbaví ošklivej ozdoby na hlave. Tak doktori, čarodejnici a chirurgovia celého Beneluxu a okolitých kráľovstiev sa hrnuli do paláca. Každý jeden mal svoju vlastnú liečbu. Nič nepomáhalo. Princezná od toho len viacej trpela. Tak kráľ dal vyhlásiť novú správu. Že každý, kto sa podujme na vyliečenie princeznej a zlyhá, tak bude obesný na najbližší strom.

Cena za vyliečenie princeznej bola veľmi veľká. Vyhlásenie nezastavilo prichádzanie nových liečiteľov. Až napokon všetky ovocné sady v Beneluxe boli plné obesencov.